

**N:o 41.**

Af herr **N. Wallmark** i Smedsbyn, *om ändrad lagstiftning i fråga om skydd för hemdjur mot skada af hundkreatur.*

Under åberopande af de motioner jag i Riksdagens Andra Kam-mare framlagt åren 1888 och 1891 med förslag om ändring eller till-lägg uti gällande lagbestämmelser för att bereda bättre skydd för får och öfriga hemdjur mot skada af hundkreatur, får jag, som erfarit den tillfredsställelsen, att lagutskottet i samma motioners syfte hemställt om en skrifvelse till Kongl. Maj:t, äfvensom att Andra Kammaren bifallit denna lagutskottets hemställan, återigen framlägga samma förslag under förhoppning om att Första Kammaren, som vid sista riksdagen med 4 rösters majoritet afslog frågan, nu skall, efter moget öfvervägande, förena sig om förslagets antagande.

De olägenheter och de skäl, som förut framhållits för behovet af ändrad lagstiftning uti ifrågavarande afseende, qvarstå ännu och blifva för hvarje år allt större och större, och på dessa skäl får jag vörd-samt föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta antingen en lagbestämmelse af innehåll: »att en hvar, som ge-nom uraktlåten vård af hundkreatur vållar att det-samma inkommer å andras egor, hvarest hemdjur beta, gör sig förfallen till böter intill 50 kronor», eller, i likhet med lagutskottets i denna fråga förut beslutade hemställan, beslutar att aflåta en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, att Kongl. Maj:t täcktes låta ut-

arbета och för Riksdagen framlägga förslag till förändrade lagbestämmelser i syfte att bereda verksamt skydd för hemdjur mot skada af hundkreatur.

Om remiss till lagutskottet anhålles och lemnas samma utskott full rätt att, med bibehållande af motionens syfte, i densamma göra nödiga redaktionsförändringar.

Stockholm den 26 januari 1892.

*Nils Wallmark.*

Uti förestående motions syfte instämma:

*J. E. Wikstén.*

*J. A. Lundström.*

*L. O. Carlsson.*

*N. Boström.*

---

**N:o 42.**

Af herr **J. Bromée**, om upphäfvande af tullen å bröd, fläsk och spannmål.

Efter vunnen erfarenhet bör man nu kunna utan all tvekan påstå, att lifsmedelstullarne framför alla andra tullar äro en obillig beskattning, emedan de lägga de tyngsta bördorna på de svagaste skuldrorna och sålunda drabba ojemnt och orättvist. Detta visades visserligen redan 1888, då dessa tullar pålades, men ifranne för dem påstodo bestämdt, att erfarenheten skulle blifva en helt annan. Det har nu emellertid gått så långt, att det berättigade i krafvet på lättnader i fråga om tullbeskattningen å de viktigaste af lifsmedlen tillvunnit sig erkännande till och med inom Kongl. Maj:ts regering, och sjelfva trontalet bebadade »betydliga nedsättningar för 1892 i tullsatserna å vissa slag af spannmål».

Det förnämsta skäl, som år 1888 anfördes inom riksdagen för lifsmedelstullars påläggande, var nemligen, att spanmålen vore så billiga, att det icke lönade sig för jordbrukarne att odla den, om man icke